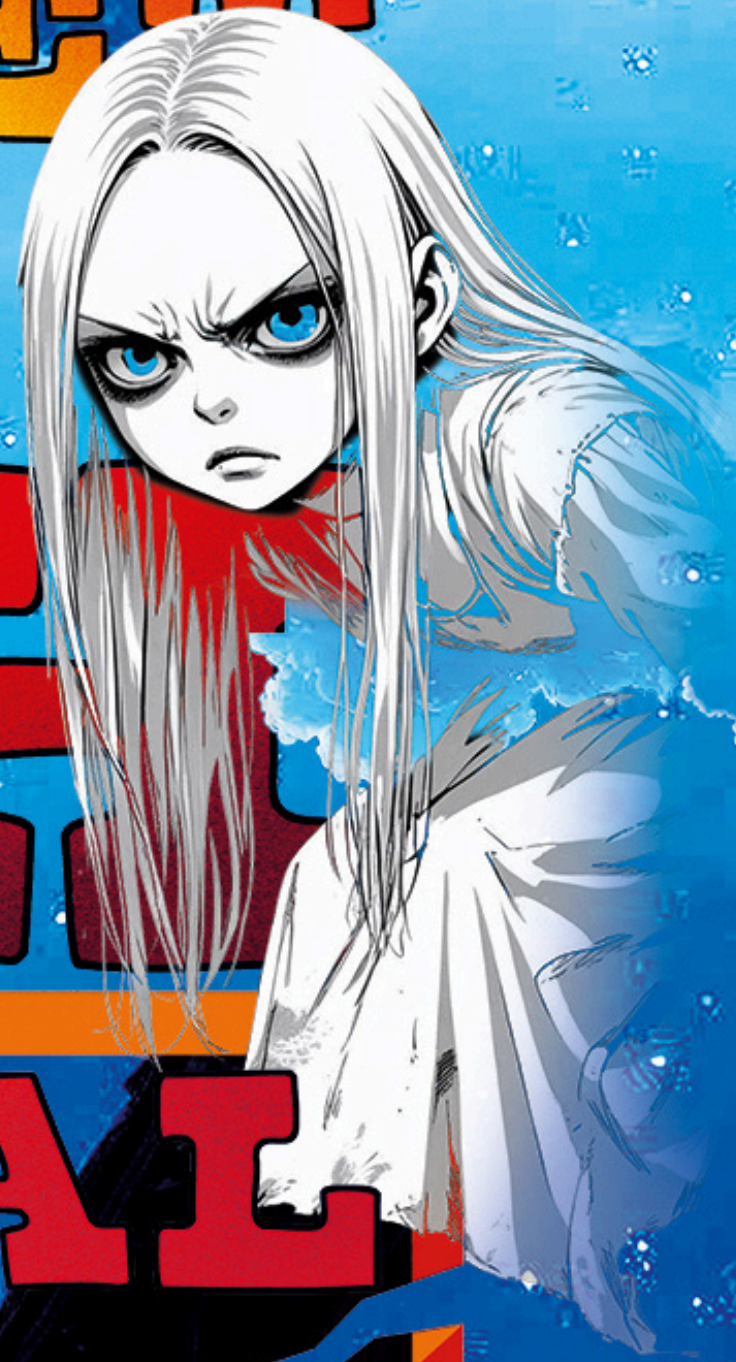
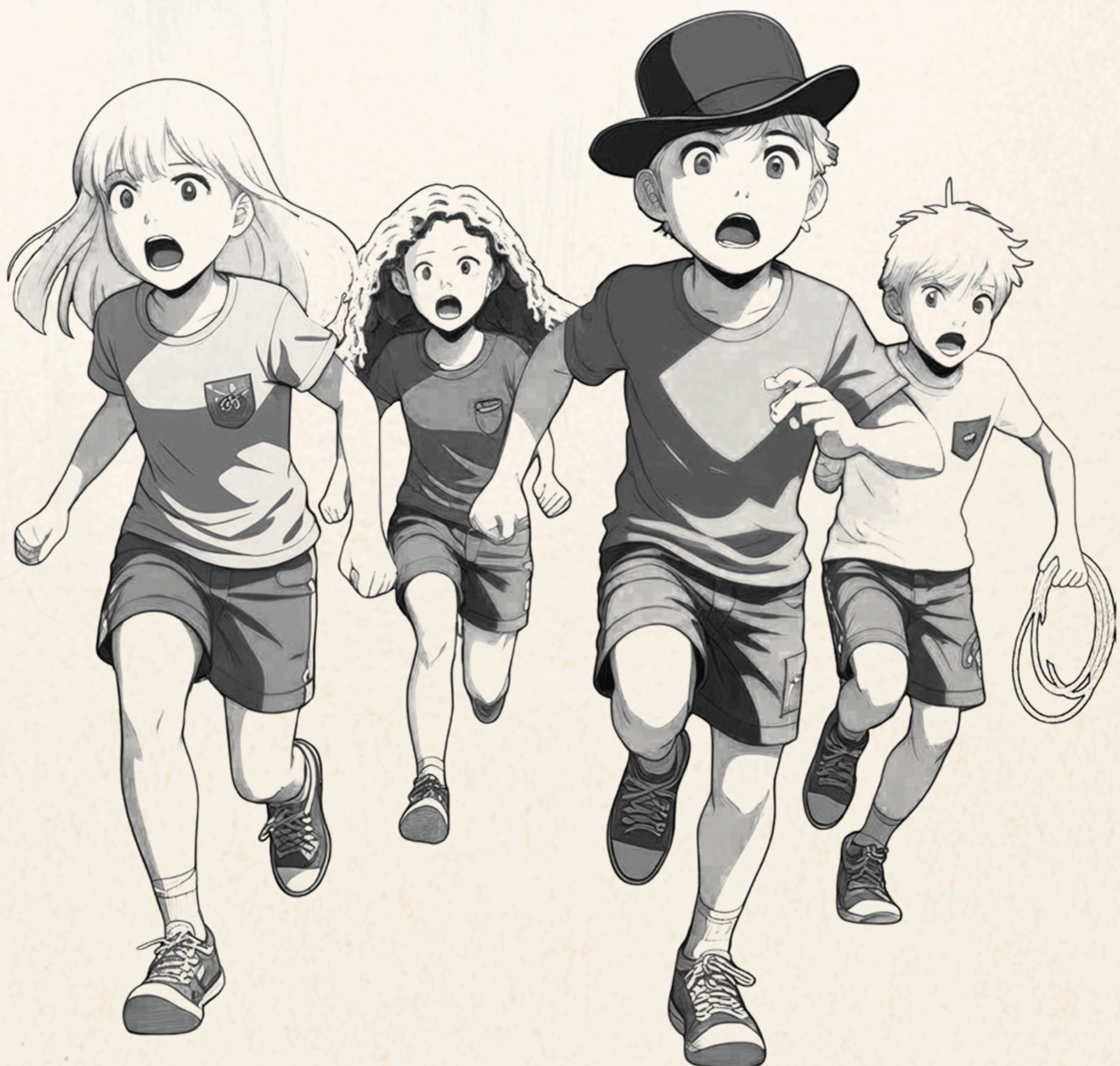

MYSTERIET PÅ HIGG CHAPARRAL

**MYSTERIET
PÅ
HIGH CHAPARRAL**

Maja

1

Aldrig ska jag glömma den där veckan på High Chaparral. Det var den underligaste veckan i hela mitt liv. I början var allt som vanligt. Sedan blev det värre. Det blev en helt overklig vecka där på High Chaparral. Overklig och farlig och spännande. Men jag ska ta det från början.

Jag har varit på de stora boskapstävlingarna på High Chaparral varje sommar sedan jag var liten. Mina storasystrar tävlar och vi åker dit i vår hästlastbil med hästar och hö och sadlar och kläder och allt är en enda stor röra, men sjutton vad roligt vi har.

Mina bästa kompisar Klara, Örjan och Simon åker dit också. Vi bor i Djupdal och våra föräldrar har startat westernklubben Deep Valley Western Club. Det är bara vi, våra föräldrar och syskon och några grannar som är med i klubben, så den är väldigt liten.

Den här sommaren lastade vi våra lastbilar och hästtransporter som vanligt och åkte i en karavan från

Djupdal ända till High Chaparral. Det är ganska långt, det tar många timmar. Det enda ovanliga var att Klara åkte med oss, för hennes mamma kunde inte hitta någon som kunde passa hennes plantor.

Min familj kom fram först. Antagligen för att min annars så lugna pappa förvandlas så fort han sätter sig bakom en ratt och kör som en biltjuv ända tills vi är framme dit vi nu ska. Han stoppar varken för toalettbesök eller för fika, jag tror det är därför vi har en hästlastbil. Min mamma vill ha kaffe och kissa minst en gång i timmen och i lastbilens bodel finns både kök, toalett och sängar.

Till en början var det alltså precis som vanligt. Eftersom vi var så tidiga fick vi en bra plats på tävlingscampingen. Klara och jag hjälpte till att lasta ur hästarna, sedan satte vi upp vårt tält innan vi smet bort till tävlingsarenan och lät de andra ta hand om resten.

Tävlingsplatsen var nästan helt tom. Det var skymning men luften var ljummen. Snart skulle det lukta häst och churros och nysmorda sadlar, men nu luktade det bara vanlig sommarkväll. Vi klättrade upp till översta raden på läktaren och tittade ut över tävlingsarenan. Det är bara en stor sandgrop, men under tävlingsveckan fungerar den som ridbana.

”Det här är faktiskt den bästa stunden”, sa Klara. ”Innan allt har börjat. När man har alla dagar framför sig.”

Jag nickade. Fem underbara tävlingsdagar på High

Chaparral, och så parken förstås. Det enda som var tråkigt var att våra hästar var kvar i sommarhagen hemma i Djupdal. Klara och jag har varsin paint. De heter Dockan och Moon och ser ut som två fläckiga ponnyer. Painthästar är en amerikansk ras, de är ofta inte större än en stor ponny, men vuxna rider på dem. Det går bra, för de är starka och muskulösa. Hästarna alltså, inte de vuxna.

Klara och jag skulle inte vara med och tävla den här gången, men kanske nästa år. Mamma sa att jag nog måste vara tretton år innan jag var med på Ranch Horse Classic, jag förstod inte varför, Örjan skulle tävla i år och han var bara elva.

Stackars Klara har en mamma som inte håller på med hästar, så hon tycker alltid samma som min mamma. För säkerhets skull, liksom. Klara skulle inte få tävla en dag tidigare än jag på Ranch Horse Classic. Hon fick också hålla sig till småtävlingarna hemomkring.

”Tror du Örjan och Simon kommer snart?” frågade jag.

”Ja, det gör de säkert.” Klara knuffade till mig och pekade. ”Är det där nån känd ryttare?”

En man i lång, svart rock gick förbi nedanför läktaren. Hans huvud hängde ner, han såg sorgsen ut. Rök ringlade sig från cigaretten han hade i munnen. Efter honom sprang en svart hund utan koppel.

”Jag vet inte, jag har inte så bra koll på dem. Simon skulle nog veta.”

”Ska vi gå tillbaka?” frågade Klara och sneglade mot hunden. ”Dina föräldrar kanske undrar var vi har tagit vägen?”

Vi gick tillbaka till tävlingscampingen. Skogen höjde sig stor och mörk bredvid oss och rätt som det var såg vi ett ljus irra omkring därinne bland träden. En ficklampa?

”Tror du det är nån som håller på med nåt skumt därinne?” frågade jag och nynnade på introt till filmen Hajen. ”Ta da ta da ta da ...”

”Sluta Maja, du vet att jag hatar sånt.”

Klara hatar allt som är farligt. Ibland blir jag tokig på henne. Fast det kanske inte är så konstigt. Även om vi är lika gamla så är jag dubbelt så stor som henne, känns det som. Hon är liten och spinkig som en dagmask med vitt hår. Och hon är alltid hungrig.

När vi kom till hästlastbilen önskade vi nästan att vi stannat vid arenan. Min pappa satt och läste tidningen, mina systrar Petra och Malin höll som vanligt på att tjafsa och min mamma letade hysteriskt efter kaffet.

”Du vet att din skjorta är blå, den här är min”, fräste Petra.

”Nej du”, sa Malin. ”Jag köpte den på Kulan förra året. Jag strök den ju innan vi åkte, jag skulle väl inte stryka *din* skjorta, stolpskalle?”

”Tänk att de inte fångat den där Conny Berntsson än, det var ju en månad sen han rymde”, muttrade pappa och pekade i tidningen, men ingen brydde sig om honom.

”Vi har glömt kaffet. Vi har inget kaffe med oss. Bill, vi har inget kaffe.”

”Då får vi klara oss utan kaffe tills i morgon, kära du”, suckade pappa och la ifrån sig tidningen. ”Det finns att köpa på campingen. Tvillingar, sluta bråka nu. Är det inte läggdags snart?”

Petra och Malin tittade upp och sa samtidigt:

”Pappa, vi är nitton år. Vi går och lägger oss när vi vill.”

”Herregud”, sa mamma, ”och jag som är så kaffe-törstig.” Hon ruskade surt på termosens hon tömt på vägen hit.

Jag kunde inte låta bli att flina. ”Är du inte glad för att jag vägrar sova med de där?” viskade jag till Klara. ”Vi kommer att ha det så bra i vårt tält.”

Fler ekipage rullade in på tävlingscampingen. Hästlastbilar, hästtransporter och husvagnar.

”Titta”, ropade Klara, ”där kommer Örjan.”

Örjans runda ansikte syntes i framsätet på en Volvo, som kom åkande med en grön hästtransport bakom. När han fick syn på oss sken han upp och vinkade. Han gjorde några tecken med händerna och viftade neråt den lilla grusvägen.

”Han menar nog att de åker ner till tältstallet med Berra”, sa jag. ”Kom, vi springer dit.”

Vi rusade fram på den breda stigen genom gräset och jag njöt av hur lätt det var att springa och hur underbart det skulle bli med fem spännande dagar på High Chaparral tillsammans med mina bästa vänner.

Simon har en riktig hästfamilj. Alla tävlar, fast Simon skulle inte vara med och tävla den här gången. Han var mest på D- och C-tävlingar, som Klara och jag. Men Örjan skulle vara med här. Han skulle vara med i roping. Han gick alltid omkring med sitt lasso hemma och kastade på allt och alla. I skolan hade rektor Ågren sagt att nu fick det vara nog och nästa gång han såg det där repet skulle han ringa Örjans föräldrar.

”Hej”, ropade Örjan när vi flåsande stannade vid hans hästtransport. ”När kom ni? Var bor ni? Finns det plats för oss bredvid? Mamma kommer med husvagnen, men hon kör så sakta så hon är inte här på ett tag än.”

Örjan ledde sin svarta ponny bort mot uteboxarna. Det var flera hundra boxar i fem stora stall av tält. ”Har Simon kommit än?” frågade han innan han gick in genom tältöppningen.

Jag tog tag i en höbal och gick efter. ”Nej”, sa jag. ”Bara vi. Var ska du ha den här?”

”Det ska inte regna, va?” frågade han. ”Då kan du ställa den utanför boxen.”

Förra året hade det regnat så mycket att allt flöt inne i tältstallen.

”Regna, skojar du?” sa Klara. ”Det ska vara jättevarmt hela veckan.”

Vi hjälpte Örjan att komma i ordning, sedan gick vi upp till tältet som vi satt upp en bit ifrån lastbilen, där mamma, pappa och syrrorna bodde.

”Det är ganska trångt härinne”, sa Klara. ”Jag vet

inte om du får plats om du ska ha hatten och lassot med dig in.”

”Jag går ingenstans utan mitt lasso och min hatt”, sa Örjan och kröp in genom tältöppningen. ”Men jag har tagit av mig bootsen.”

Örjan är ganska liten, men rund. Hans hår står rakt upp och han ser alltid förvånad ut. Ibland tror jag att Örjan är räddare än Klara, men han biter ihop. Kanske för att han är kille. Det är ganska fånigt, tycker jag, att killar ska vara modigare än tjejer. Det är de ju inte.

”När ska du tävla?” frågade Klara.

”På torsdag”, sa Örjan.

”I övermorgon, alltså”, sa Klara. ”Det blir bra. Då kan vi vara inne på High Chaparral hela dagen i morgon.”

”Ska du inte rida Berra nåt?” frågade jag. ”Han kommer bli tokig om han ska stå inne ända till på torsdag.”

”Klart jag ska”, sa Örjan. ”När det inte är så varmt. Typ mitt i natten.”

”Det var nån som gick inne i skogen med en ficklampa förut”, sa Klara. ”Det kanske var nån som var ute med sin häst.”

”Det tror jag inte”, sa jag. ”Jag tror det var nåt skumt på gång.” Jag märkte till min förvåning att det var sant. Jag trodde verkligen att det var något skumt på gång där inne i skogen.

”Var inte löjlig”, sa Klara. ”Jag tror det var nån som var ute med sin häst, bara.”

”Du har rätt”, sa jag och tänkte att det nog var dumt att skrämma Klara så nära sängdags och allt. ”Du kan rida med pannlampa i skogen på nätterna, Örjan.”

”Jag har ingen pannlampa”, sa Örjan nervöst. ”Jag rider när det är ljust.”

”Å”, sa Klara. ”Jag önskar att vi också hade våra hästar med oss. Det skulle vara så kul om vi alla kunde rida ut i skogen tillsammans.”

”Det finns jättefina ridvägar”, sa jag. ”Kanske kan vi ta med hästarna och vara med och tävla nästa år? Då är vi ju tretton.”

”Vadå”, sa Örjan. ”Jag är ju med och jag är bara elva.”

”I roping, ja”, sa Klara. ”Vi kan inte kasta det där sabla snöret.”

”Lassot”, sa Örjan automatiskt. ”Ni kunde ju vara med i trail.”

”Um”, sa jag. ”Vi kanske skulle satsa på det, Klara? Träna trail hela året. Mamma har nån idé att jag inte ska tävla på nån större tävling förrän jag är tretton, förstår du, Örjan.”

”Jag vet”, sa Örjan. ”Du har sagt det. Tusen gånger eller nåt.”

”Det är ganska många unga som är med i barrel race”, sa Klara. ”Men jag har testat det och hästarna blir så tokiga.”

”Eller så gör vi ett team penninglag”, föreslog Örjan.

”Nä fy”, sa Klara, ”jag gillar inte kor. Inte på så nära håll, i alla fall.”

Vi tittade bort mot arenan, där alla kofällorna stod redo och väntade på korna.

”Vi kanske kan få skritta ut Petra och Malins hästar?” sa Klara. ”Vad tror du, Maja?”

”Jag tror de dödar oss om vi ens frågar”, sa jag. Mina systrar är inte speciellt trevliga.

Nästa morgon vaknade vi tidigt. Det var stekhett i tältet och fåglarna kvittrade jättehögt utanför.

”Ska vi se om Simons hästlastbil har kommit?”

Vi kröp ur våra sovsäckar och drog på oss shorts och t-shirts. När jag stack ut huvudet ur tältet tittade jag rakt på Simon.

”Vad bra att du är vaken”, sa han. ”Alla sover, det är jättetråkigt.”

”Hej”, sa jag. ”När kom ni?”

”Igår kväll, ganska sent. För sent för att gå till er sa mamma. Ska vi gå en sväng?”

Vi gick tillsammans bort till arenan. På den stora gräsytan bredvid höll handlarna till, de satte upp sina marknadstält och bar sadlar, paddar, grimmor, huvudlag och allt annat de skulle sälja från bilarna till tälten.

”Jag ska köpa en sån där grimma med grimskrift från Professional Choice i år”, sa Klara. ”Ett lila. De är

jättehäftiga. Highridge Hound and Horses har såna.”

”Är inte de väldigt dyra?” frågade Simon.

”Jo. Men jag har med allt jag tjänade på att sälja jultidningar i vintras”, sa Klara. ”Och jag tänker inte ha några pengar med mig hem.”

Vi gick förbi tälten och ner mot träbron som ledde till campingen.

Ån var brun och stilla under oss där vi gick över bron. ”Vad hög ån är”, sa Simon. ”Det känns inte som man går över den, det känns som man gå på den.”

Vi lutade oss över räcket och tittade ner på det bruna vattnet. Ån var verkligen hög i år. Det berodde väl på allt regnande hela våren.

”Vi tänkte gå in i parken när den öppnar”, sa jag och vände mig mot Simon. ”Hänger du med?”

”Det är klart.”

”Vet ni vad jag tycker är bäst med Chappen?” sa Klara. ”Det är att när man är här så kan man gå i cowboyhatt och boots utan att bli retad. Det är helt normalt här.”

”Fast det är för varmt nu”, sa jag. ”Man får ha shorts och t-shirt, nåt annat funkar inte.”

”I min klass retas ingen när jag har mina westernkläder på mig”, sa Simon. ”Örjan har också på sig jeans och boots i skolan.”

”Örjans klass är snäll och det är väl ingen som vågar retas med dig”, sa Klara. Simon är, ja, Simon är Simon. Man retas inte med honom, helt enkelt. Fast jag gör det, förstås.

”Man skulle bo på ett ställe där det var normalt”, sa Klara.

Vi brukar tänka att vi lever i Vilda Västern på 1800-talet, fast med teve. Helst av allt ser vi på westernfilmer. Mamma säger att vi inte är konsekventa, vad det nu betyder.

”Det är konstigt att man får färga håret blått och gå med byxor som är så nerdragna att halva rumpan syns”, sa Simon, ”men inte att ha cowboyboots och cowboyhatt.”

”Det är konstigt”, sa jag. ”När det är modernt med boots och hatt har alla det och det är okej, men om det inte är modernt så blir man retad. Min mamma säger att det är en livsstil att vara westernryttare, och då är det helt naturligt att klä sig som oss, men det bryr sig knappast ungarna i skolan om.”

”Ska vi gå och se om Örjan har vaknat?” sa Klara. ”Jag orkar inte med all denna filosofi så tidigt på morgonen.”

Prick klockan tio öppnades grinden och vi blev insläppta på High Chaparral. Solen sken och glittrade i ån som ringlade sig genom parken. Den vita hjulångaren låg vid bryggan i väntan på att tuffa upp till Old Mexico.

”Det kostar ingenting att åka med hjulångaren, va?” frågade Simon, som är något snål.

”Näpp”, sa jag. ”Det är bara att kliva på.”

”Det heter gå ombord”, sa Klara glatt. ”Vi åker den sen.”

Vi vandrade den knaggliga asfaltsvägen ner genom westernbyn. Vägen var trång och på båda sidor reste sig husväggar som såg precis ut som gamla hus från vilda västern. De var grå och skeva och hade uppbindningsplatser för hästarna framför fönstren på nedervåningen.

”Kan man gå in i husen?” undrade Örjan.

”Vet inte, jag har aldrig tänkt på det”, sa Simon.

”Det kanske bara är framsidor, så där som de gör i filmer när de bygger upp westernstäder.”

”Vi kan väl kolla sen”, sa jag. ”Se om vi kommer runt till baksidorna på nåt sätt.”

”Jag vill äta våfflor.”

”Ja ja, Klara, vi ska äta våfflor nu.”

Det kändes så bra att gå där, alla fyra tillsammans. Parken var tyst och folktom trots att solen sken och det var varmt och skönt ute. Borta på den lilla ön bodde präriefolket i sina tipis. Förr kallade vi dem indianer, men det är ju fel. Det var Columbus som gav dem det namnet, eftersom han trodde att han kommit till Indien istället för Amerika. Präriefolk är ett mycket bättre namn. Vi vek av neråt och såg mot udden där prärien och trapperbyn låg. Trappers satt där i grupper vid sina små grå tält och koka kaffe över öppen eld.

”Tänk att de bor här hela sommaren”, sa Simon. ”I de där små trappertälten. Och lagar all mat över eldstäder, precis som förr i tiden. Se, alla har på sig gammaldagsa kläder också.”

”Jag slår vad om att de i alla fall använder parkens toaletter och duschar”, sa jag.

”Det får vi väl hoppas”, sa Klara och rös. ”Var skulle de annars bajsas?”

Jag funderade på det när vi gick över bron och in genom grinden till våffelstugan. Gräset utanför det lilla grå huset var fortfarande vått av dagg där det skuggades av vajande trädgrenar.

”Tänk förr, när man bara hade utedass”, sa jag. ”Och när det blev fullt ...”

”Äckligt”, sa Klara.

”Vem tömde det? Jag menar...”

”Tyst nu, jag vill inte må illa när jag ska äta. Jag har längtat efter det här hela året.”

”Typiskt dig, Klara”, sa Örjan. ”Du har längtat efter våfflorna hela året medan jag har längtat efter ångtåget.”

Simon skakade på huvudet åt dem och öppnade dörren till våffelstugan. Det var mörkt där inne. Det grå golvet var gammalt och skrovligt och fönstren var små. Överallt stod ålderdomliga burkar och glas och i det lilla rummet bredvid fanns stolar och bord med broderade dukar. Det till och med luktade 1800-tal.

”Fyra våfflor med grädde och sylt”, sa Klara till tanten med blommig, blå klänning och vitt förkläde. ”Vi äter där ute.”

Vi satte oss vid ett bord ute på gräsmattan och det tog inte lång tid förrän våfflorna var färdiga. Grädden och sylten började genast smälta så vi fick skynda oss att äta dem.

”Sen ska vi åka ångtåget med överfallet”, sa Örjan och proppade munnen full.

”Vi behöver väl inte göra allt på samma dag”, sa Simon. ”Vi ska ju vara här ända till på söndag.”

Örjan tuggade och svalde innan han svarade:

”Men jag ska tävla i morgon. Och det kommer att

vara fullt med folk här hela helgen, det är bara nu man slipper köer.”

”Jag vill gå till trapperbyn”, sa Simon. ”Man kan köpa gamla kläder och sånt där, jag funderar på att köpa mig en kubb.”

”En kubb? Menar du ett sånt där spel med träpinnar?” undrade jag.

”Nej, det är ju en säl. En sälunge”, skrattade Örjan. ”Vad ska du med en sälunge till, Simon? Och varför skulle det finnas att köpa i trapperbyn?”

Simon gav Örjan en förintande blick. Örjan tystnade och tittade osäkert på honom.

”En kubb är en hatt, din ärthjärna. En sälunge är en kut. Du är så korkad.” Simon skakade på huvudet.

”En hatt?” undrade Klara. ”Men inte en cowboyhatt, väl?”

”Nej”, sa Simon, ”det är en sån där rund hatt. Som en del har i westernfilmerna. Plommonstop tror jag det heter också.”

Typiskt Simon, han vet så mycket. Ibland känns det som om han är flera år äldre än oss, men han är lika gammal som Klara och jag. Jag tror Klara är kär i honom. Hon har inte sagt något och det är konstigt, för det är väl meningen att man ska berätta sånt för sin bästa vän? Jag kan inte bli kär i Simon, för vi är kusiner.

”Kolla”, sa Simon. ”Här är det där konstiga huset som man blir åksjuk i.”

”Förra året höll Maja på att spy därinne”, flinade

Klara. "Men det är rätt skumt, allt lutar åt fel håll."

"Dit in går jag inte igen", sa jag. "Jag känner redan hur våfflan rullar runt i min mage."

"Kom nu", sa Örjan ivrigt. "Vi går till tåget."

Han klämde fast lassot under armen och grävde i jeansfickan efter pengar till biljetten. Han såg svettig ut i sina jeans, boots, svarta skjorta och hatt. Simon borde också varit svettig i sina kritstrecksrandiga byxor med hängslen, vita skjorta och svarta väst, men av någon konstig anledning såg han alldeles sval ut.

Det var nästan ingen kö nere vid stationen så vi kunde stå på perrongen och vänta på att tåget skulle tuffa in. Örjan lutade sig över räcket och tittade på spåret.

"Ramlar du ner blir du köttfärs", varnade Simon och flinade när Örjan snabbt backade några steg. Klara skrattade också.

"Var inte dum, Simon", sa jag. "Tåget går så sakta att man får ha egen köttkvarn med sig, om man vill bli malen till färs."

"Nu kommer det", ropade Örjan och hoppade upp och ner på perrongen.

Ångtåget gled in på stationen och vi gick in och satte oss på de smala, hårda träbänkarna.

En kille kom in i vagnen. Han var nog i mina systrars ålder och klädd i ungefär samma sorts kläder som Simon. På huvudet hade han en kub. Han såg verkligen cool ut och jag förstod varför Simon ville köpa en sån hatt.

”Sitt stilla på era platser”, sa killen med hög röst.
”Tåget lämnar nu High Chaparral mot sin farofyllda resa till Old Mexico. Jag ber er att inte skjuta era medpassagerare, men håll uppsikt om banditer och stråtrövare kommer åt vårt håll! På vår förra resa var passagerarna inte så uppmärksamma och vi fick begrava sjutton av dem när vi kom fram.”

Det är ganska fräckt att åka det tåget.

”Fasen vad häftigt tågöverfallet var i år”, sa Simon.
”Såg ni hur han hoppade fram bakom träden och sköt alla skurkarna?”

”Ja”, sa Örjan ivrigt. ”Och de som kom in i tågvagnen sen, det var riktigt läskigt.”

”Deras pistoler smäller så högt att det slår lock för öronen”, sa Klara och vickade med fingret i örat.

”Jag behöver gå på toaletten”, sa Örjan.

”Jag också”, sa Simon. ”Men sen går vi till trapperbyn.”

Örjan och Simon gick iväg till toaletterna. Jag lutade mig mot ett träd och försökte fläkta mig i ansiktet med handflatan. Sjutton vad varmt det var. Bakom mig vandrade de små shetlandsponnyerna omkring runt dammen i sin hage. Klara hängde över staketet och försökte klappa en.

”Kom då lilla häst, så jag får klappa dig.”

Den lilla ponnyn tittade på henne under sin tjocka, gula pannlugg. Den började sakta gå mot henne, men stannade och vände på huvudet med spetsade öron. Något hade skrämt den. Sedan hörde Klara och jag det också. Det var ett lågt morrande.

”Titta”, viskade Klara och pekade. ”Kommer du ihåg den där hunden som var borta på arenan igår? Det är den.”

Jag hörde det dova morrandet igen. Det kom från en stor byggnad en liten bit bort. Var det ett gammalt magasin? Utanför stod i alla fall en stor, svart hund och såg ilsken ut. Den långa kedjan den satt fast i spändes när den hoppade mot oss. Men hur kunde Klara vara så säker på att det var samma hund?

Plötsligt öppnades en dörr i magasinet och en man kom ut. Han bar hatt och en lång, svart rock och i handen höll han ett koppel. Ögonbrynen sänktes när han fick syn på oss, sedan gick han fram till hunden, lossade på kedjan och tog ett stadigt tag i halsbandet. Hunden var så hotfull att både Klara och jag backade undan.

”Är du säker på att det är samma man?” frågade jag. ”Han är för långt bort för att man ska kunna se ordentligt.”

”Jag är säker”, sa Klara. ”Han är otäck.”

Jag undrade om det verkligen var den mannen och om det var han som gått i skogen med en ficklampa uppe vid arenan kvällen innan. Varför hade han gjort det, i så fall?

Tankarna fick en mörk ton att spela en underlig melodi i mitt huvud. Den fick mig att må illa.

Simon och Örjan kom tillbaka från toaletten. Klara berättade om hunden hela vägen till trapperbyn, men jag sa ingenting. Jag är nästan aldrig rädd, men nu var det som om jag kände på mig att något skulle hända, något som inte var så bra. Det var den där mannen och hans hund. Det var något med dem som inte stämde. Men jag sa inget, för jag ville inte låta som Klara.

Prärien är en stor sandig markplätt omgivet av ån på tre sidor. Det är samma å som ringlar sig förbi tävlingscampingen och den vanliga campingen innan den försvinner någonstans vidare in i skogarna i Småland.

Ångtågets räls skär rakt genom prärien och intill den ligger trapperbyn, med trappernas solblekta tält som de har satt upp i en stor oval innanför en liten grusväg.

Överallt satt de i sina ålderdomliga kläder och kokade sitt kaffe och pratade med varandra. Solen stod högt på himlen och det surrade i luften av flygfän. Tipierna stack upp borta på Buffalo Island och bortanför dem betade bisonoxarna.

”Jag är hungrig”, sa Örjan och tittade längtansfullt på en repig stekpanna med fräsande bacon. En gammal gubbe satt på en vinglig stol och rörde om bland fläsket med en kniv. Bakom honom kunde vi se öppningen till hans trappertält. Det var sytt i något smutsvitt tyg och såg inte vattentätt ut. På golvet låg en sovsäck på

en hög med grangrenar och en mossgrön ryggsäck stod bredvid, proppfull med saker.

”Ha”, hörde vi Simon ropa en bit bort. Han hade stannat vid ett tält utan att vi sett det, och tryckte precis ett svart plommonstop på sitt huvud. ”En kub, och den passar.” Han såg odrägligt bra ut.

”Är jag snygg eller är jag snygg?” frågade han.

Jag sneglade mot Klara för att se om hon dreglade.

”Vad kostade den?” frågade Örjan.

”Trehundra. Men det var billigt. Nya kostar över tusen spänn.” Simon klappade sig nöjt på huvudet.

Klara puttade till mig. ”Varför är du så tyst?” frågade hon. Jag sparkade till en sten där jag gick på den dammiga vägen.

”Jag vet inte”, sa jag till slut och vände mig mot henne. Skulle jag säga något om den där konstiga känslan jag fått förut?

Utan förvarning small det till och sandvägen flög upp och slog till mig över kinden.

”Maja”, skrek Klara förskräckt.

”Vad hände?” undrade jag och upptäckte att jag låg på marken.

”Du gick rakt in i den där ställningen. Hur gick det?”

Jag satte mig upp. Ovanför mig dreglade ett gäng gjutjärnspannor våldsamt fram och tillbaka på en ställning.

”Herregud, vad hände här?” hörde jag en röst fråga. Jag såg en massa ben och fötter närma sig. En tant satte sig på huk och tittade på mig.

”Hon krockade med de där stekpannorna”, sa Simon, ”men det är ingen fara, hon repar sig snart.”

Han tog tag i min ena arm och Klara tog tag i den andra, sedan drog de upp mig från marken. Allt snurrade och jag kunde känna sand gnissla mellan tänderna. Jag spottade och fräste och kände mig som en idiot.

”Vi får väl gå tillbaka med henne”, sa Simon. ”Tur att jag hann hitta min kubb innan hon välte.”

”Men Simon”, utbrast Klara. ”Är du inte klok?” Jag var tacksam för att hon inte skrattade igen. Klara är faktiskt en riktig bästa vän.

”Vad har hänt här?”

Det var den gamle trappern som stekte fläsk som frågade. Vi var precis på väg förbi hans tält.

”Jag välte”, sa jag med en sur blick på Simon.

”Slog du i huvudet?”

”Nej, inte så farligt”, sa jag och tyckte själv att jag lät riktigt tapper.

”Unga dam”, sa den gamle trappern, ”du är inte i något vidare skick att promenera omkring. Kom här och sätt dig i skuggan.”

Han pekade på sin vingliga stol under det provisoriska sol- och regntaket. Marken var täckt av gamla trasmattor och kuddar, där såg riktigt bekvämt ut. Jag funderade bara i några sekunder, sedan anammade jag hans anbud och satte mig på stolen. Det gjorde ganska ont i pannan. Jag kände försiktigt efter, där var en fet bula som bultade under mina fingrar.

”Mår du illa, unga dam? Känner du dig yr?” Den gamle trappern tog av sig sin svarta slokhatt och la den bredvid sig på marken. Han hade tunt grått hår som slutade i en liten fläta som hängde ner på hans rygg. Han såg ut som en soldat från det amerikanska inbördeskriget i sina gråblå kläder. En ganska gammal soldat.

”Jag mår inte illa”, sa jag, ”men jag känner mig lite yr.”

Den gamle mannen undersökte muttrande bulan i min panna. ”Det är nog ingen hjärnskakning i alla fall, så du kan dricka vatten”, sa han. ”Du kommer att må bättre när du suttit här i skuggan ett tag.”

Var han en läkare? Jag hoppades det.

Simon, Klara och Örjan slog sig ner på mattorna bredvid mig. Örjans ögon kunde inte släppa fläsket, som den gamle trappern la upp på en tallrik av plåt.

”Här, ät ni om ni är sugna, jag har mer att steka”, sa han och Örjan stoppade genast en stor skiva i munnen.

”Så ni är här och besöker the wild west”, konstaterade trappern.

”Vi bor på tävlingscampingen”, sa Klara. ”Vi är på Ranch Horse Classic.”

”Å, på det viset”, sa den gamle. ”Tävlar ni?”

”Örjan tävlar”, sa Klara och pekade på Örjan, som just slukade sin andra skiva bacon.

”Och mina föräldrar”, sa Simon. ”Och Majas systrar.”

”Vad heter du?” frågade Örjan.

”Jag heter Gus”, sa mannen.

”Gus? På riktigt?” frågade Simon. ”Eller är det ett trappernamn du tar när du bor här på somrarna?”

”Unge man, jag har den stora förmånen att vara döpt till Gustav, Gustav blir Gus, och Gus, det är jag det.”

”Bor du här hela sommaren?”

”Min unge herre, jag bor här från maj till augusti varje sommar sedan några år tillbaka. Det ger mig tid att tänka, förstår du, att känna efter. Ja, alla behöver vi nog komma ifrån elektricitet och glödlampor några månader per år. Tror du inte det?”

”Hm”, sa Örjan tvivlande, men jag kunde se hur Simon nickade eftertänksamt.

”Du håller inte med?” frågade Gus.

”Nja”, sa Örjan. ”Om jag ville tänka skulle jag vilja vara ifred. Här är ju folk hela tiden som tittar på er.”

”Det är vänliga människor, unge man, vänlig energi. Den behöver jag. Dessutom...” Gus avbröt sig och stoppade tankfullt en skiva bacon i munnen.

”Dessutom vad då?” frågade jag, som mot min vilja hade börjat bli intresserad av den gamle gubben.

”Dessutom, unga dam, skulle jag nog inte våga vara här själv.”

”Varför inte?”

”Det är ju de där barnen.”

”Vilka barn?” undrade Klara. ”Här vimlar det ju av barn.”

”De där som bor i husen. I de gamla husen i parken. De som lever här. De har inga leksakspistoler och cow-

boyhattar, mina unga vänner, och inga märkesjeans. De är magra och bleka och har inga föräldrar som köper glass och hamburgare till dem. De barnen, de vill jag inte vara ensam med.”

”Berätta mer”, viskade Örjan med uppspärrade ögon.

”Det går rykten”, började Gus. ”Det sägs att det ska bo några barn i parken. De bor i de gamla husen, på vindarna och i rum och skrymslen som inte besökarna här känner till. Ibland måste ju de som jobbar här se till husen, och då kan de skymta ett barn innan det hinner gömma sig. Det är gamla barn, förstår ni. Inte såna barn som ni. Gamla barn. Från gamla tider. De är magra som skelett och så bleka att de lyser i mörkret. Deras kläder är slitna och fransiga och de har inga skor. Inte på vintern heller. Parken är ju stängd då, men folk som varit här har sett små fotavtryck i snön.”

Gus lutade sig mot en av stolparna som höll uppe solskyddet och stoppade tankfullt en pipa som han dragit upp ur sin gamla grå soldatrock, sedan tände han den och drog ett djupt bloss.

”Små fotsteg i snön”, viskade han, ”som pilar hit och dit mellan de gamla husen och ån.”

”Men vilka är de?” Klara viskade hon också.

”Vem vet?” sa Gus med sin normala röst. ”Vem vet? Ingen saknar dem i alla fall. Inga föräldrar är här och letar. De kanske har fastnat i tiden. De kanske kom hit med de gamla husen när de köptes in till parken. Vem vet?”

”Men är de farliga?”

”Det beror på hur hungriga de är”, sa Gus och såg rakt på oss. ”Gör det inte alltid det?”

Vi tittade osäkert på honom. Försökte han skräm-
ma oss?

”Man kan skymta ett vitt ansikte i ett fönster i ett av de gamla husen och sen kan man känna hur någon följer efter en. Är man bland folk så är det ingen fara, men är man ensam...” Gus avbröt sig och kliade sig i sitt tunna hår. ”Låt mig säga så här, om man vaknar till och inte minns de senaste minuterna och saknar chokladkakan man haft i fickan, så har man haft tur.”

”Tar de mat?” frågade Simon.

”Om de hittar någon mat i dina fickor, ja. Men om du inte har något i fickorna de vill ha, vad tar de då? Det är frågan det, unge man, det är frågan det.”

Jag såg Simons skeptiska min. Menade Gus att de bleka barnen tog människor? Åt upp dem? Örjan och Klara stirrade på Gus med så stora ögon att jag nästan trodde de skulle ploppa ut och rulla ner på marken framför oss.

”Folk försvinner. Barn och gamla. Så är det.” Gus nickade för sig själv och drog ett bloss på pipan. ”Det är därför jag aldrig går här ensam på kvällarna. Och jag håller mig borta från de gamla husen.”

”Ska vi gå?” frågade Klara. ”Känner du dig bättre?”

Jag nickade motvilligt och reste mig upp. Jag ville stanna hos den gamle trappern och höra mer om de bleka barnen och deras fotsteg i snön.

Mysteriet på High Chaparral - - storpocket (978919891824...

Köp boken Mysteriet på High
Chaparral av (ISBN 9789198918243)
hos Adlibris. Fraktfritt över 249 kr....

[adlibris.com](https://www.adlibris.com)